

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/204/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518203584
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3518203584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej vo veci žalobcu V., právne zastúpeného U. proti žalovaným: 1/ Q., 2/ X., 3/ G., o zaplatenie 4.628,34 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 31. júla 2019, č.k. 5Csp/87/2018-108, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**
Žalovaným 1/, 2/, 3/ voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vyhovujúcimi výrokmi I. - III. rozhodol tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.542,78 eur, úroky z istiny vo výške 229,11 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.542,78 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 40,- eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.542,78 eur, úroky z istiny vo výške 229,11 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.542,78 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 40,- eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Žalovaná 3/ je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.542,78 eur, úroky z istiny vo výške 229,11 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.542,78 eur od 01.10.2018 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 40,- eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Výrokom IV. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Výrokom IV. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi sa voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník s tým, že žalovaní 1/ až 3/ sú povinní uhradiť trovy konania žalobcu každý v podiele 1/3.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil voči žalovaným 1/ - 3/ nárok na zaplatenie istiny 4.628,34 eur, voči každému v 1/3 t.j. po 1.542,78 eur so zmluvným úrokom z omeškania 14,90% eur od 01.10.2018 do zaplatenia. Žalovaní 1/ - 3/ sú zákonnými dedičmi poručiteľa B. Z., zomr. XX.XX.XXXX. Dňa 16.02.2015 uzatvorili žalobca ako veriteľ a poručiteľ ako dlžník zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca poručiteľovi sumu 5.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal žalobcovi vrátiť istinu, spolu s úrokmi poplatkami a inými plneniami podľa zmluvy. Poručiteľ dňa XX.XX.XXXX zomrel, v dôsledku čoho žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný.

Pohľadávku po poručiteľovi si žalobca prihlásil do dedičského konania. Dedičia po poručiteľovi, žalovaní 1/ -3/ v dedičskom konaní pohľadávku rozporovali, pohľadávka bola zahrnutá do súpisu pasív dedičstva. Keďže ani jeden zo žalovaných dedičstvo neodmietol, požaduje žalobca od každého z nich 1/3 žalovanej sumy spolu s príslušenstvom. Žalovaní 1/ - 3/ na pojednávaní dňa 31.07.2019 zhodne uviedli, že s istinou žalovanej sumy súhlasia, požadujú však, aby ich súd zaviazal zaplatiť zákonné, nie zmluvné úroky z omeškania a zároveň zhodne požiadali o možnosť zaplatiť žalovanú sumu v splátkach.

Za aplikácie ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 25f ods. 6 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 497, § 502 ods.1, § 503 ods. 1, 2, 3, § 506 Obch. zákonníka, § 470 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 517 ods. 1 Obč. zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z.z., § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie posúdil, že žaloba je podaná čiastočne dôvodne. Dôvodil, že žalobca preukázal, že s právnym predchodcom žalovaných, poručiteľom B. Z. uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere ktorá obsahovala všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch platným a účinným v čase uzavretia zmluvy, ktoré umožňovali žalovanému posúdiť vhodnosť a výhodnosť úveru. Poručiteľ žalovaných sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v presne určenom počte splátok s určenou výškou splátky. V dôsledku smrti právneho predchodcu žalovaných prešla povinnosť uhradiť jeho dlhy medzi inými aj žalovanú pohľadávku na jeho dedičov, žalovaných 1/ -3/, ktorý dedičstvo neodmietli a nadobudli ho rovným dielom. Súd preto žalobe v časti istiny vyhovel a zaviazal žalovaných 1/ -3/ zaplatiť žalobcovi každému po tretine žalovanej pohľadávky, čo predstavuje sumu 1.542,78 eur. Žalovaní 1/ - 3/ sa dostali s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, preto vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v platnom znení súd priznal žalobcovi úroky z omeškania z nezaplatenej istiny vo výške 5% od 01.10.2018 do zaplatenia. Vzhľadom na sociálnu a finančnú situáciu žalovaných, súd im zhodne povolil uspokojiť nárok žalobcu v splátkach zohľadniac okrem iného aj skutočnosť, že dôvodom zosplatnenia úveru bolo úmrtie poručiteľa a nie jeho nedisciplinovanosť pri uhrádzaní jednotlivých splátok. Pokiaľ si žalobca voči každému zo žalovaných uplatnil nárok na zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 14,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1.542,78 eura od 01.10.2018 do zaplatenia, súd v tejto časti žalobu zamietol. Mal za preukázané, že žalobca a právny predchodca žalovaných si dojednali zmluvné úroky 14,90% do doby celkového splatenia úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu žalobcovi zmluvné úroky odo dňa účinkov zosplatnenia nepatria. Podľa súdu dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, t. j. splátok a od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný (neúspešný bol len v nepatrnej časti príslušenstva) priznal plný nárok na náhradu trov konania s tým, že povinnosť ich náhrady dopadá na žalovaných 1/ -3/ pomerne u každého v jednej tretine.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, smerujúc svoje odvolanie voči výroku IV., ktorým bol zamietnutý jeho nárok na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietal správnosť názoru súdu prvej inštancie, že po zosplatnení úveru nemá nárok na zmluvný úrok. Podľa jeho názoru tento záver odporuje zákonu, ide o neprimeranú ochranu spotrebiteľa a popiera zásady civilného konania. Má za to, že má nároky na zmluvné úroky. Poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích súdov, či Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré podľa jeho názoru podporujú ním zvolenú argumentáciu. Takto príkladmo poukazuje tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.03.2018 sp.zn. 17Co/122/2017, ktorý rozhodnutie v tomto smere v prospech veriteľa založil okrem iného tiež na záveroch rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.08.2014 pod sp. zn. 33Cdo 212/2014, ktorý podľa jeho názoru dal jednoznačnú odpoveď na dotknutú otázku, že dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplatenie dlhu a riadne a včas, a pokiaľ aj dlžník nie je v omeškani so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania súbežne, teda vedľa seba. Jeho výklad zákonných ustanovení,

a to § 497 a § 503 ods. 3, ako aj § 369 ods. 1 Obch. zákonníka podľa jeho názoru podporuje ust. § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého sa v spotrebiteľskej zmluve spotrebiteľ zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V posudzovanej veci bolo preukázané, že právny predchodca žalovaných zostal dlžný, jeho záväzok nezanikol, k splneniu záväzku nedošlo. Výklad odbreňujúci dlžníka od platenia zmluvného úroku je podľa jeho názoru až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti sa týkalo len istiny, zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Tento je odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov a pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať tak zmluvný úrok, ako aj úrok z omeškania, nie je podľa neho udržateľný dôvod, pre ktorý by tento nárok nemal byť veriteľovi priznaný aj po zosplatnení. Pokiaľ ide o rozhodnutie Ústavného súdu IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, ústavný súd sa touto problematikou nezaoberal. S poukazom na vyššie uvedené, navrhoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok IV.) zmeniť tak, že žalobe aj v tejto časti bude vyhovieť a žalovaní budú zaviazaní nahradiť mu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaní nevyužili svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok IV.), je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcich častiach nepreskúmaval, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli.

7. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyhovujúcou časťou rozhodnutia zaviazal žalovaných na nárokované plnenie žalobcovi, s výnimkou uplatneného zmluvného úroku po zosplatnení úveru (14,90% ročne z nezaplatenej istiny 1.542,78 eur od 01.10.2018 do zaplatenia) v ktorej časti žalobu zamietol. Súčasne mu priznal vychádzajúc z jeho prakticky takmer plného úspechu v spore nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100%.

9. Žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery týkajúce sa nepriznaného nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

10. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), vyžadujúci si jeho podriadenie normám spotrebiteľského práva a po zistení, že žalobca uplatňuje tiež nárok na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru, v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Správne tiež vzhľadom na prakticky plný úspech žalobcu v spore, konštatoval vznik nároku na jeho strane na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP) v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku v dotknutej časti, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

13. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Žalobca sa teda v konaní prostredníctvom odvolacích námietok dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvania záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, teda za stavu, ak by nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru.

15. Odvolacie námietky k vyššie uvedenému sa vzťahujúce, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

16. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval cit. „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania“ (§ 369 Obchodného zákonníka) - uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4 Obo/143/98 (judikát R 59/1998 publikovaný v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2000, str. 81-84). Pokiaľ odvolateľ poukazuje na zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úrok aj po zosplatnení úveru, v početných rozhodnutiach súdov sa takéto zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje.

17. Vyššie uvedený právny názor vyslovený v cit. rozhodnutí, bol odobrený aj uznesením Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s ust. § 369 Obchodného zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

18. K argumentu odvolateľa, že jeho výklad príslušných ustanovení Obchodného zákonníka podporuje ustanovenie § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorého spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje situáciu za stavu oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy, nepodporuje

však argumentáciu žalobcu. Predpokladá stav v súlade s právom, stav oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Nevzťahuje sa však na protiprávny stav, situáciu, keď veriteľ považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), s ktorým stavom sa spájajú výhradne sankcie v podobe platenia úrokov z omeškania, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov s ktorým stavom sa nebudú spájať odplatné plnenia, akými sú úroky z úveru.

19. Výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úrokov zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatnení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

20. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na podporu svojho názoru príkladmo na rozhodnutie KS Banská Bystrica zo dňa 21.3.2018 sp. zn. 17Co 122/2017, ktoré sa odvoláva v odôvodnení na uznesenie Nejvyššího soudu České republiky zo dňa 21.08.2014 pod sp.zn. 33 Cdo 212/2014, odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje právnu vetu obsiahnutú v rozhodnutí NS ČR dotýkajúcu sa danej problematiky, na ktorej o.i. KS BB založil svoje posúdenia, v prípade riešenom NS ČR sa však nejednalo o spotrebiteľský právny vzťah, z ktorého dôvodu uvedené rozhodnutie nie je priamo aplikovateľné na právnu vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

21. Problematikou úrokov po zosplatnení, sa odvolacie senáty Krajského súdu Trenčín už opakovane zaoberali, príkladmo v rozhodnutiach zo dňa 26.04.2016 pod č.k. 6Co/304/2015, zo dňa 18.07.2017 pod č.k. 6Co 303/2017 a tiež na časovej osi aj následne ďalších, kde vyslovili: „Keďže tento stav netrvá (rozumej stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide oproti právny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej, alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka,“ na ktorých záveroch odvolací súd nevhliada dôvod nič meniť ani v posudzovanej veci.

22. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje aj na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol tiež Krajský súd v Prešove, vychádzajúc z ktorého, „... úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve

úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.“ S vyššie uvedeným názorom, plne súladným s tým, na ktorom založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, sa tiež odvolací súd plne identifikuje.

23. Pokiaľ odvolateľ v konečnom dôsledku poukazuje na iné rozhodnutia súdov, ktoré dotknutú otázku posudzovali odlišne, faktom je, ako konštatoval tiež súd prvej inštancie, že súdna prax nie je v otázke, či veriteľovi po zosplatnení pohľadávky patria zmluvné úroky a súčasne úroky z omeškania jednotná, senáty tohto odvolacieho súdu sa však v tejto otázke väčšinou zjednotili a prijali záver, s ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie korešponduje. Prípadnými odlišnými názormi iných súdov v obdobných veciach odvolací súd v posudzovanej veci viazaný nie je.

24. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolacie námietky žalobcu tak neboli spôsobilými k odlišnému, v prospech žalobcu indikujúcemu rozhodnutiu v jeho napadnutej - zamietajúcej časti.

25. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej - zamietajúcej časti je vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP toto v uvedenom rozsahu potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia v dotknutej časti.

26. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovaným vo vzťahu k žalobcovi napriek ich úspechu v odvolacom konaní, keďže im preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).